

VANDARBEJDE I SVERIGE

Af Poul Erik Rise

En torsdag i august startede 10 mennesker og 3 newfer i 4 biler fra henholdsvis Århus, Vejle, Give og Esbjerg mod Backamo i Sverige.

Meningen var, at vi skulle op og have et 3-dagskursus i vandarbejde.

Nu havde vi efterhånden trænet i vand i en del år, og var ligesom kommet til et punkt, hvor vi trængte til fornyelse, gode råd og inspiration til at komme videre.

Bestyrelsen i Newfklubben har altid bakket os op, men et par arrangementer, bl.a. en studietur til Belgien og en foredragsholder fra Norge, var ikke blevet til noget, så nu måtte vi selv tage et initiativ, hvis vi ville videre med vores interesse.

Bestyrelsen havde desuden bevilliget et beløb til køb af en båd, men efter at have været ude og kigge på et par stykker, var vi kommet meget i tvivl om, hvordan sådan en båd skulle være, så derfor ville vi vente med at købe, indtil vi havde set hvad svenskerne brugte. Jeg var med uden hund. Dels fordi han i en alder af 8 år med dårligt hjerte, hoft og kondition ikke ville være den bedste træningspartner jeg kunne få, og dels fordi, at jeg så kunne daske rundt mellem de andre og suge visdom til mig uden at skulle bekymre mig om hund.

Men jeg sku' blive klogere, sku' jeg.

Da vi kom derop, fik jeg min første overraskelse.

Mens vi var ved at få tildelt vores rum og de første anvisninger, lød det fra instruktøren, Liz-Beth Liljeqvist, "Hvor er ham uden hund?"

Skulle jeg melde mig?

Hvis jeg gjorde det, ville hun jo garanteret sætte mig til at lave noget, så jeg ikke kunne gå og tulle rundt, men på den anden side, ville jeg jo nok ikke kunne gå ret længe, før de opdagede, at det var mig der ikke havde hund med, og så kunne jeg jo lige så godt melde mig selv.

Jeg rakte tøvende en finger i vejret.

"Jeg har en hund til dig" sagde Liz-Beth, "en 3-årig tæve, godmodig og rar overfor andre hunde, men hun har aldrig været i vandet, OG DU FÅR HENDE IKKE MED HJEM NÅR KURSET ER SLUT!"

De danske deltagere – fra venstre:
Lis og Ole Døssing, Poul Erik Rise, Tina og Kim Nielsen og Troels Agerbo

Det behøvede hun nu heller ikke være bange for. Jeg skulle i hvert fald heller ikke have en hund med hjem fra Sverige, og da slet ikke en tæve, men da havde jeg heller ikke set hende endnu.

Fredag morgen stod Liz-Beth med den yndigste lille sort-hvide tæve-newf. Nu var det så bare op til mig at vinde hendes tillid.

Det lykkedes allerede efter et par timer, men jeg kan altså også bare det der med hunde.

Onde tunger påstod godt nok, at de 1½ kg pølser jeg brugte som godbidder, var en stærk medvirkende årsag, men det må jeg på det skarpeste afvise som ond-sindet bagtalelse.

Jeg var i øvrigt lidt bekymret for, om hun forstod de danske kommandoer, men det viste sig ikke at være et problem. Hun forstod overhovedet ingen kommandoer hverken på dansk eller svensk. Det var jo på den ene side lidt problematisk, men på den anden side var det jo rart nok at have ren røv at trutte i. Så var det i hvert fald mig, der havde lært hende det, hvis hun kunne noget, når jeg afleverede hende igen (hun blev helt god til at tigge ved bordet, før jeg afleverede hende, men her jeg tror nu nok, at hun var blevet trænet en smule, inden jeg fik hende).

Vi blev delt op i hold. Vi danskere var delt op på de 2 begynderhold. Svenskerne kunne jo ikke vide bedre! OK, med en ny hund var jeg nødt til at starte på et begynderhold, og Junior fra Give, der kun var godt et år

gammel, måtte også starte her, men Svea fra Vejle og Jessie fra Århus var derimod rutinerede hunde, og deres ejere valgte derfor at lade dem starte et trin højere, hvilket skulle vise sig, at de slap ganske udmærket fra. Ole Døssing fortæller her lidt om, hvad der skete på startklasseholdet om fredagen:

De to hunde og deres mennesker, som valgte at deltage på startklasseholdet fik særdeles meget ud af dagen. Instruktøren Eva-Lotta Liljenzin var en meget kompetent pige, som øste af sin store erfaring.

Vi greb chancen og deltog i denne klasse, hvor det viste sig, at vi fint kunne være med. Begge hundene går i øvrigt til lydighedstræning hjemme, så grundlaget var i orden.

Vores dag begyndte med en del snak, mens alle hundene var afdækkede tæt ved siden af hinanden. Vi hørte bl.a. om hvordan man altid kobede øvelserne på land og i vand sammen.

Der var øvelser med hjemkald, hvor de enkelte hundeførere selv bestemte, om hunden skulle passere alle de afdækkede kammerater (læs andre newfer), eller blot skulle komme tilbage til føreren uden de store udfordringer.

Så var der budføring på programmet. Det er en øvelse, hvor man sender hunden mellem to personer, men i denne øvelse, bliver hunden sendt af føreren, og ikke, som vi normalt ser, hvor hunden bliver indkaldt fra figuranten. Næste trin på stigen var, at hunden skulle bære en apport fra føreren til figuranten

Om eftermiddagen var der arbejde i vand. Det startede igen med en dækøvelse, hvor vi lavede gruppeafdækning (en konkurrenceøvelse i Åben klasse) inden det egentlige vandarbejde. Der ud over blev der, resten af dagen, arbejdet med apportering og svømning med hunden i pladsstilling

Tilbage til os i begynderklassen.

Her startede vi med nogle grundlæggende ting, og for mit vedkommende drejede det sig om at lokke hunden i vandet.

Min lånte hund, Kickan, ville selvfølgelig ikke svømme, så jeg gik lidt hen for mig selv for at prøve at lokke hende. Her røg de næste 1½ kg pølser, og uden den store succes. Hun var lige ude og vende, og så var det ind igen lige gyldig hvor meget jeg end viftede med de dejligste pølsestykker.

OK, vi skulle i vandet igen om eftermiddagen, så måske ville det lykkes der.

Mens jeg havde "trænet" med Kickan, var Junior under Palle Vestergaards instruktion blevet rigtig god til at apportere i vand.

Eftermiddagen forløb ligesom formiddagen dels med teori og dels med praktik. I den praktiske del, havde

jeg allieret mig med Kenneth, sønnen til ejerne af Junior. Sammen lå vi ude i vandet, og det lykkedes os virkelig at få Kickan ud og svømme imellem os, mens hun skiftevis nassede godbidder fra henholdsvis Kenneth og mig. Den hund var godt nok ved at koste mig en formue i pølser, men hvad betød det, hvis man hvis man havde succes, og kunne blære sig overfor de andre.

De første 3 danske SoR hunde med deres førere – fra venstre: Junior med Tina Nielsen, Jessie med Troels Agerbo og Svea med Ole Døssing

Men vi var ikke de eneste der havde succes. Om aftenen bestod Svea og Jessie SoR prøven (Svømme og Redningsprøven). Prøven er et krav for at kunne gå op til de egentlige vandprøver, og den skal vise, om hunden kan/vil svømme. Der er 2 momenter i prøven i Sverige:

- Den skal svømme 50 meter
- Den skal hente en figurant 10 meter ude, og trække ham til land.

Fredag morgen havde mange beklaget sig over manglen på søvn. Hundene havde vandret hvileløst rundt på værelserne i den barak, hvor vi var indkvarteret, og de havde været oppe på mærkerne ved den mindste lyd, men de var jo naturligvis også på et fremmed sted. Det betød, at hvis der fx var en i barakken, der snorkede en smule, så var der 10 newfer, der gik i gang med at gø, og det betød, at der det meste af natten havde været en mere eller mindre konstant gøen.

Til gengæld var der ingen der snorkede ret længe af gangen, fordi de blev vækket, og det hjalp selvfølgelig en smule.

Helt anderledes var det lørdag morgen. Her lød der ingen beklagelser, for jeg tror ikke der var en eneste hund, der ikke havde sovet igennem, uanset hvad der havde været af mærkelige lyde. Sådan en hård arbejdsdag sætter sine spor, heldigvis!

Lørdag formiddag fortsatte med både teori og øvelser i vand. Især øvelsen "bugsering af båd" brugte hundene meget energi på. Det er slet ikke så let af få hunden til at gribe en tovende, som føreren rækker den, og så få den til at trække en tung båd til land.

Om eftermiddagen skulle der være et foredrag om fodring og pelspleje.

Her havde danskerne valgt, at når vi nu var i Sverige, så ville vi også ud og se noget af det smukke land.

Så vi lavede en kande kaffe og tog af sted med vores hunde, og det fortrød vi bestemt ikke. Der er ikke ret mange steder, der er smukkere end Sverige, når landet viser sig fra sin bedste side, og det må vi sige, den gjorde denne lørdag eftermiddag i august.

Turen sluttede med at vi provianterede til lørdagens grillaften. Vi fandt en forretning der kun solgte laks. Alle mulige forskellige former for lækre laksespecialiteter havde de, og der blev købt ind i store mængder, men det gamle ord om, at maven bliver mæt før øjnene, kom også til at passe her.

Det var der et par newfoundlandere eller tre der nød godt af. Hold kæft hvor de åd rester af de fineste, hammerdyre laksespecialiteter.

Jeg syntes, jeg så et par svenskere, der lavede himmelvendte øjne, men jeg er ikke helt sikker, og da svenskerne er høflige mennesker, så var der i hvert fald ingen, der sagde noget. Med til lørdagens meriter hører også, at den sidste danske hund, Junior, bestod SoR prøven i suveræn stil, og det oven i købet selv om ejerne stærkt tvivlede på deres hund. Så nu havde alle 3 danske hunde bestået SoR prøven.

Palle Vestergaard instruerer Tina og Kim Nielsen. Junior sidder bagved og venter på at komme i vandet.

Søndag over middag var der mulighed for at gå op til den første rigtige prøve, så formiddagen stod i teoriens tegn, sådan at de hunde der skulle til prøve, fik lidt fri fra vandtræning.

Vi hundeførere fik ny inspiration til træningen i almen lydighed, fri ved fod, apportering og budføring af endnu et par dygtige svenske instruktører Benny og Ingalill Svanstedt.

Her møde jeg for første gang begrebet "social kamplyst". Liz-Beth omtalte den svenske mentaltest for newfoundlanderen, både den ønskværdige og som den så ud i virkeligheden, og en af de ting som newfen havde for lidt af, var social kamplyst, altså evne til at lege kamp-/trækkelege.

Denne legeadfærd, som vi i Danmark får at vide, at vi så vidt mulig skal undgå, for ikke at opildne dominante hunde, er i virkeligheden med til at øge en adfærd som vi i høj grad mangler blandt vores egne newfer, nemlig lysten til at apportere. Endnu en gang fik vi stof til eftertanke.

Det eneste danske par der stillede op til prøven, var Troels fra Århus med Jessie. Det gik rigtig godt. De bestod desværre ikke prøven, men de blev nr. 3 ud af 6, og det skal oven i købet ses i lyset af, at Troels og

Kickan

Jessie kun har trænet vand i Esbjerg i et par måneder i år, så det ser ud til at der er muligheder i den hund. Troels vil forsøge at få gang i noget vandarbejde i Jylland Region Midt. Så de der har lyst til at være med, vil få alle tiders mulighed for at lære noget om vandarbejde.

Til slut vil jeg gerne takke alle instruktørerne for et inspirerende og lærerigt kursus, især Liz-Beth vil jeg gerne takke for lån af den dejligste, lille hund, som jeg måtte tage en tårevædet afsked med. Jeg tror også Kickan var ked af det, men det tror pokker, med alle de pølser hun ville gå glip af fremover.

Også en tak til vores svenske medkursister, som var med til at gøre den forlængede weekend til en hyggelig sammenkomst, og sidst, men bestemt ikke mindst, vil jeg gerne takke de danske medkursister. I er nu en hyggelig flok at tilbringe tiden sammen med.

